

Het bus verhaal van Jos Wagemans op de Dekkerswaldbus: 4 april 2019

Hennie bracht de bus woensdagmiddag op tijd en omdat er geen koopavond was, zette ik hem in een mum van tijd voor zijn knusse huisje in Nijmegen Oost af. In Molenhoek parkeerde ik de bus weer zodanig in het gemeentepark dat de Groesbeekse avondspits niet in onze woonkamer kon zien welke heerlijke maaltijd ik op tafel getoverd had.

De volgende ochtend werd ik al voor dag en douw wakker toen de Groesbeekse ochtendspits richting A73 begon te rijden en de houtduiven mij met hun welkoms geroekoekoekoe begroetten.

Zo lang de gemeente Mook armlastig blijft zal er aan deze belachelijke verkeerssituatie (er rijden 6.500 voertuigen per etmaal door het dorp!) niets veranderen. Desgevraagd mag ik van de gemeente ook niet met een luchtbus op de wilde duiven schieten. Als troost heeft onze overbuurman boer Roording zijn prachtige koeien weer van stal gehaald, zodat wij 's - morgens bij het openen van het

slaapkamer rolluik van een rustgevend landelijk tafereel kunnen genieten.

Maar dat even terzijde. Het ging immers om de bus waar ook steeds meer exemplaren van over de Ringbaan heen en weer rijden.

Ik mocht 3 dames en 2 heren verspreid over de stad Nijmegen ophalen en was netjes op tijd bij Dekkerswald voor de koffie. Daar hoorde ik dat ik 3 tussenritten had naar het Radboudziekenhuis en de Heilig Landstichting. Maar niet geklaagd. Het waren leuke mensen die ik mocht vervoeren en dan vliegen die ritjes voorbij. Al met al had ik geen tijd om naar huis te gaan voor de lunch en het doen van boodschappen.

Ik nam dus in het Dekkerswald restaurant een lekkere kom soep met een kaassoufflé en een paar verse belegde broodjes. Aan de kassa overhandigde ik de lunchbon en zag de mevrouw al bedenkelijk kijken toen zij de kassa aansloeg. De etenswaren op mijn dienblad bleken het krediet van de lunchbon te overschrijden. Toen ik aanbod het ontbrekende bedrag zelf bij te leggen, raakte de

vrouw van streek. Het teruggeven van de soep en broodjes was ook geen optie, want ik had in de wachtrij al van de soep geproefd. Gelukkig kwam de coördinatrice van de vrijwilligers langs, die de mevrouw achter de toonbank geruststelde. Zij stelde zich garant voor de bijbetaling en benadrukte nog eens de zwaarte van het beroep van bussjooffeur.

Het thuis brengen van de deelnemers aan de dagbehandeling was een fluitje van een cent, want aan het einde van de middag zijn de mensen behoorlijk moe van hun bezigheden. Een weldadige rust overheerst dan achter in de bus. Het thuisfront is altijd blij als hun man

of vrouw weer heelhuids gearriveerd is. Gelukkig heb ik in de jaren dat ik bij Dekkerswald rij geen aanrijdingen meegemaakt ofschoon er genoeg hachelijke situaties zijn door verkeersmaniakken.

Omdat Hennie voor de vrijdagrit collega Jan verving, haalde ik hem weer op en reden wij samen naar Molenhoek waar ik het stuur overdroeg. Einde van een gezellig dagje Dekkerswaldbus.

Toets Ctrl en klik op: <http://sjengke20081921.123website.nl> voor meer busverhalen

Sjooffeur Sjengske